

N:o 38.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 11 Maj 1880.
— — — — Andra Kammaren den 11 — —

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, i anledning af Riksdagens år 1879 församlade Revisorers berättelse, angående verkställd granskning af statsverkets samt andra af allmänna medel bestående fonders tillstånd, styrelse och förvaltning under år 1877.

(Stats-Utskottets Utlåtande N:o 17.)

S. A. K.

Efter pröfning af hvad Riksdagens nästlidet år församlade Revisorer rörande då verkställd granskning af statsverkets samt andra af allmänna medel bestående fonders tillstånd, styrelse och förvaltning under år 1877, uti afgifven berättelse anmält samt vederbörande förvaltande verk och myndigheter uti deröfver afgifna underdåniga förklaringar hos Eders Kongl. Maj:t andragit, får Riksdagen i nedan omförmälda ämnen underdånigt anföra följande:

Kongl. Fångvårdsstyrelsen.

Då det otvifvelaktigt vore för staten mest fördelaktigt, att straffångar och kronoarbetskarlar i främsta rummet sysselsattes med arbete för statens räkning och blott då sådant saknades, blefve åt enskilde arbetsgifvare utlegde, hade det syntes Revisorerne anmärkningsvärdt, att befästringsarbetena å Kungsholmen till

största delen bedrifvits med fria arbetare, under det att personalen vid den närbelägna arbetsstationen å Tjurkö varit till enskild person utlyrd.

Beträffande denna anmärkning har Fångvårdsstyrelsen dels upplyst, att, sedan det med enskild entreprenör ingångna kontrakt om de vid Tjurkö befintlige försvarslöses användande i arbete blifvit af Styrelsen uppsagdt att upphöra den 1 Oktober 1878, Styrelsen genom kungörelse i flera af hufvudstadens och landsortens tidningar inbjudit embetsverk, bolag och enskilde, som kunde finnas villige att i arbete använda denna personal, att i sådant afseende sig hos Styrelsen anmäla, men att någon framställning om detta manskaps användande vid befästningsarbeten å Kungsholmen icke blifvit af vederbörande embetsmyndighet gjord, dels ock fäst uppmärksamhet derå, att användandet vid befästningsarbeten å Kungsholmen af ifrågavarande försvarslöse, hvilkas antal under sista tiden uppgått till mer än 400 man, skulle nödvändiggjort uppförandet af provisionella byggnader derstädes, med betydlig kostnad för kronan, hvarjemte Styrelsen uttalat den öfvertygelse, att, ur korrekcionel synpunkt, de försvarslöses användande för enskild entreprenörs räkning, med den jemna och stränga sysselsättning der ifrågakomme, visat sig ega ett afgjordt företräde framför deras sysselsättande för försvarsverkets räkning, der arbetena stundom icke bedrefves med önskelig jemhet och kraft, beroende dels på vexlande anslagstillgångar och dels derpå, att arbetskraften erhöles utan särskild betalning.

Såväl Riksdagen som dess Revisorer hafva jemväl vid föregående tillfällen framhållit önskvärdheten deraf, att fångpersonalens arbetskraft i främsta rummet må användas för statens eller fångvårdens direkta behof, hvarjemte äfven Fångvårdsstyrelsen, enligt hvad Revisorerne anfört, i underdånig skrifvelse den 26 Oktober 1875 uttalat enahanda åsigt; och då Riksdagen föreställer sig, att ur korrektiv synpunkt ingalunda kan befaras mindre fördel genom personalens arbete för statens räkning, dervid i allmänhet talrikare befäl och noggrannare tillsyn torde vara att tillgå, än hvad den enskilde arbetsentreprenören kan finna skäligen bekosta, har Riksdagen, som icke förbisett, att anmärkta förhållandet hufvudsakligen berott derpå, att vederbörande embetsverk, oaktadt Fångvårdsstyrelsens om arbetspersonalens öfvertagande afgifna kungörelse, derom icke inledt underhandlingar, ej funnit skäl vara anförda, som kunnat förringa betydelsen af Revisorerne uttalande i ämnet.

I anledning häraf och då Riksdagen inhemtat, att det dagsverkspris, som vid befästningsarbetena för kronans räkning å Kungsholmen erlägges, vida öfverstiger den för kronoarbetareskarlarne å Tjurkö betingade arbetsskilling, äfven om dervid tages hänsyn till entreprenörens skyldigheter i fråga om byggnaders uppförande och underhåll m. m., får Riksdagen i underdånighet anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes meddela föreskrifter derom, att kronoarbetarescorpsen, då sådant med fördel för staten ske kan samt i den mån gällande arbetskontrakt det medgifva, må företrädesvis för statens räkning sysselsättas.

Kongl. Arméförvaltningen.

Enligt ett af förvaltningsdirektionen vid husarregementet Konung Carl XV uppgjortt och räkenskaperna bifogadt sammandrag af redogörelse öfver uppburna medel till beklädnads-, remtyg-, sadelmunderings- och hästutredningspersedlar samt underbefälsskoledistinktioner och diverse utgifter jemte trumpeters och trumpetbanderolers underhåll, hade från år 1876 inbalanserats en behållning af 6,200 kronor 62 öre, men till år 1878 utbalanserats en brist af 13,873 kronor 16 öre. Att utgifterna i förevarande hänseende under revisionsåret i så hög grad, eller med ett belopp af tillsammans 20,073 kronor 78 öre, öfverstigit de till deras bestridande afsedda medel, hade syntts Revisorerna anmärkningsvärdt och egnadt att väcka tvifvel, huruvida vid anskaffning af omförmälda persedlar önskelig sparsamhet alltid blifvit iakttagen.

Beträffande denna anmärkning har chefsemetet vid ifrågavarande regemente i underdånig skrifvelse anført, att ombesörjandet af regementets alla ekonomiska angelägenheter, enligt förvaltningsreglementet af den 26 November 1875, tillkomme regementets förvaltningsdirektion, och att icke erfarits annat, än att denna dervid tillvägagått efter bästa förmåga; att öfningarne under 1877 bedrivits efter samma plan och i samma utsträckning som under föregående år; att manskapets klädsel varit i full öfverensstämmelse med tjänstgörings- och förvaltningsreglementenas förenade bestämmelser; att klädsel till exercis användts under alla öfningar och marscher, då ej högre order annorlunda anbefalt; hvadan ofvan anförda omständigheter icke kunnat bidra till en större persedelslitning under 1877; samt att denna måste tillskrifvas manskapets obenägenhet under nämnda år att, i följd af den då rådande arbetsbristen, taga permission, hvarigenom en betydligt större styrka än den, som regementets stat afsåge, måst bibehållas i tjänstgöring.

Ledamöterna i regementets förvaltningsdirektion hafva, jemlikt infordradt underdånigt yttrande, ansett, att den uppkomna bristen hufvudsakligen vore att tillskrifva det större antal i tjänst varande manskap öfver hvad regementets stat förutsatte och ökad persedelslitning, utöfver förvaltningsreglementets antagande, till följd af ständiga öfningar med den tjänstgörande styrkan samt slutligen den omständighet, att bestämmandet om manskapets klädsel vid olika tillfällen helt och hållet låge utom direktionens befogenhet.

Enligt 30 § i ofvan åberopade förvaltningsreglemente af den 26 November 1875 åligger det förvaltningsdirektionen vid regementet att vid slutet af hvarje år till Arméförvaltningen insända specifik uträkning å munderingsanslaget; och då det uppförda anslaget stått i öfverensstämmelse med denna uträkning, synes man

hafva bort ega grundad anledning till antagande, att detta anslag icke skulle behöfva i nämnvärd mån öfverskridas. Häraf har Riksdagen funnit ytterligare skäl att upptaga de af Revisorerne framställda anmärkningar, hvilka ingalunda synas vara vederlagde af omförmälda, i vissa fall stridiga förklaringar; och har Riksdagen alltså ansett angeläget vara, att rättelse för framtiden härutinnan må vinnas, helst, enligt hvad Riksdagen inhemtat, ifrågavarande brist under år 1878 ytterligare i hög grad stegrats och vid samma års slut uppgått till ett belopp af tillsammans 79,475 kronor 72 öre. I anledning häraf får Riksdagen i underdånighet anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes meddela föreskrifter, hvarigenom, så vidt ske kan, ett öfverskridande af ifrågavarande anslag för framtiden förebygges.

Kongl. Förvaltningen af sjöärendena.

Det hade ådragit sig Revisorernes uppmärksamhet, att största delen af de lavetter, ångmaskiner, maskindelar och andra dylika artiklar, som under revisionsåret blifvit för sjöförsvarets räkning anskaffade, förfärdigats vid utländska verkstäder, helst af de för Revisorerne tillgängliga handlingar icke kunnat inhemtas, huruvida tillfälle varit lemnadt åt inhemske tillverkare att inkomma med anbud å förfärdigande af de artiklar af ifrågavarande slag, som skolat anskaffas. Det ville för Revisorerne synas, som om många, om icke alla, dylika artiklar bort kunna erhållas af fullt lika god beskaffenhet och för icke större kostnader vid inhemska verkstäder än vid sådana i utlandet, i synnerhet om i betraktande toges de ökade transportkostnader, som måste föranledas genom anskaffning från utlandet. I anledning häraf och då det, hvad särskildt krigsmateriel beträffade, under vissa omständigheter kunde vara af största vigt att sådan kunde tillverkas inom landet, samt det alltså måste vara i hög grad angeläget att genom beställningar för kronans räkning uppmuntra den inhemska tillverkningen af dylik materiel; då vidare 1879 års Riksdag uti underdånig skrifvelse angående regleringen af utgifterna under riksstatens sjette hufvudtitel vid fråga om anvisande af medel för anskaffande af rörlig materiel för norra stambanan yttrat, bland annat, att det, särdeles i en tid, då den inhemska industrien arbetade under trycket af bekymmersamma konjunkturer, borde vara i statens intresse att den materiel, som för dess räkning anskaffades, så vidt ske kunde, uteslutande tillverkades vid verkstäder inom landet; och då slutligen vid beställningar i utlandet statens trygghet mot möjliga förluster i allmänhet förminskades derigenom, att, vid kontrakts upprättande, förskott å leveranssumman för de beställda effekterna utan borgen eller annan säkerhet utlemnades, hade Revisorerne å förevarande ämne fäst utmärksamheten och dervid synnerligast framhållit, att, innan beställningar för statens

räkning gjordes i utlandet, vederbörande tillverkare inom landet alltid borde lemnas tillfälle att afgifva yttrande rörande de vilkor, hvarunder de kunde vara benägne att åtaga sig för handen varande beställningar.

Riksdagen, som delar de af Revisorerna i förevarande hänseende uttalade åsikter och sålunda anser det vara af vigt, att tillverkare inom landet i främsta rummet må beredas tillfälle att öfvertaga utförandet af de beställningar, hvilka så väl för flottans räkning som för andra allmänna behof kunna ifrågakomma, får alltså i underdånighet anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes meddela de för berörda ändamåls vinnande erforderliga föreskrifter.

Statens jernvägstrafik.

Vid granskning af "Förteckningar öfver uthyrda lägenheter och tomter 1874" hade Revisorerna fäst uppmärksamhet vid de synnerligen låga hyror, som för vissa lägenheter betingats. Så t. ex. vore i Stockholms centralstations hus våningar, om hvilkas storlek förteckningen dock ej lemnade upplysning, upplåtna åt tvenne högre jernvägstjenstemän mot det i förhållande till hyrorerna i allmänhet i hufvudstaden låga priset af 350 kronor årligen för hvardera. Om härmed jemfördes de kostnader, staten vid förhyrandet af lägenheter fått vidkännas, syntes Trafikstyrelsens tillvägagående i denna sak icke fullt konsekvent, helst om i betraktande toges, att, enligt hvad nämnda förteckningar visade, vid en och samma station erlades de mest omskiftande hyressummor, hvilka ingalunda syntes vara beräknade efter lägenheternas storlek. Då Revisorerna derjemte funnit, att inom hufvudstaden våningar till pris af ända till 2,000 kronor af Styrelsen förhyrdes, hade det synts Revisorerna vara både med hushållning öfverensstämmande och naturligt, att sådana bostadsvåningar, som funnes i jernvägens hus, företrädesvis lemnades åt de tjenstemän, hvilkas ständiga närvaro vore mest af nöden, eller åtminstone att, om de skulle borthyras, därför betingade hyresbelopp måtte beräknas till någorlunda motsvarighet mot de summor, hvilka staten för enahanda bostäder finge utgifva.

Under anförande, att den af Revisorerna uttalade åsigt, rörande hvad som kunde anses med god hushållning öfverensstämmande och naturligt, legat till grund för tvenne af Jernvägstrafikstyrelsen afåtna underdåniga framställningar i fråga om boställslägenheter för öfverdirektörerna, har Styrelsen uti ett i anledning af Revisorernes omförmälda anmärkningar afgifvet utlåtande af den 22 December nästlidet år hänvisat dels till Eders Kongl. Maj:ts i följd af den ena af berörda framställningar meddelade nådiga beslut af den 2 Februari 1872 och dels till hvad som innehölles i den senare af dessa framställningar, hvilken, afgifven i anledning

af nådig remiss å Riksdagens skrifvelse den 28 April 1877 om närmare föreskrifter i fråga om och till hvilken utsträckning tjänstebefattningar vid statens jernvägar borde vara med fördelen af fri bostad förenade, ännu vore på Eders Kongl. Maj:ts nådiga pröfning beroende. I öfrigt har Styrelsen erinrat, att hyresbeloppens vexling i förhållande till rummens storlek, beskaffenhet och läge, prisförhållandena i orten, tillgång och efterfrågan m. m. icke syntes kunna undvikas.

Enligt hvad Riksdagen inhemtat, har Eders Kongl. Maj:t genom ofvan omnämnda nådiga bref af den 2 Februari 1872 medgifvit, att våningarne en och två trappor upp i sydligaste delen af Stockholms centralbangårds hufvudbyggnad, hvardera bestående af åtta rum, skulle, efter undergången inredning, därför kostnaden beräknats uppgå till 5,000 kronor, få tills vidare och intill dess desamma för Trafikstyrelsen eller trafiktjensten å stationen blefve behöfliga, begagnas till bostäder åt öfverdirektörerne emot viss hyresersättning; och har denna ersättning sedermera, i enlighet med den af Eders Kongl. Maj:t fastställda beräkningsgrund, blifvit bestämd till det af Revisorerne uppgifna belopp af 350 kronor för hvardera våningen.

Enligt hvad Revisorerne anmärkt är den för ifrågavarande två våningar betingade hyresersättning visserligen ringa i förhållande till hyrorne i allmänhet i hufvudstaden, och torde därför den åt bemälda embetsmän medgifna rättighet att mot sådan ersättning dessa våningar begagna väl egentligen vara att anse såsom en dem gifven icke oväsentlig löneförbättring. Emellertid och enär, enligt hvad Revisorerne vidare upplyst, Trafikstyrelsen jemväl å andra orter uthyrt lägenheter mot ett pris, som dels förefaller vara väl skiftande och dels icke synes stå i skäligt förhållande till de hyror, hvilka Styrelsen på andra ställen erlägger, får Riksdagen i underdånighet anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes meddela föreskrifter derom, att, då de under Styrelsens för statens jernvägstrafik förvaltning befintliga lägenheter borthyras, de därför betingade hyresbelopp måtte beräknas till någorlunda motsvarighet mot de summor, hvilka staten för likartade bostäder får utgifva.

Ehuru redan 1877 års komité för förberedande granskning af Styrelsens för statens jernvägstrafik förvaltning, jemte påvisande, att de afgifter, som af enskilda jernvägsbolag erlades till statsbanan för begagnande af dennas stationer vid sammanbindningspunkterna, vore i hög grad vexlande, uttalat önskvärldheten af likformighet i detta hänseende; samt Trafikstyrelsen i sin underdåniga förklaring häröfver yttrat sig anse tiden vara inne, då en revision af dittills gällande afgifter måste företagas, och ämna inom kort till Eders Kongl. Maj:t i särskildt memorial framlägga frågan, hade, så vidt Revisorerne kunnat inhemta, icke något blifvit åt-

gjordt för frågans bringande närmare sin lösning, hvadan Revisorerna änyo fäst uppmärksamheten på dessa förhållanden, och dervid jemväl särskildt uttryckt den mening, att äfven de jernvägsbolag, som ännu voro befriade från förvaltningsbidrags erläggande, hädanefter borde utgifva sådant.

I anledning häraf har Jernvägstrafikstyrelsen uti ofvanberörda underdåniga utlåtande upplyst, att en dylik revision af berörda afgifter verkligen egt rum, men att denna icke ledt till resultat, som påkallat någon anmärkningsvärd ändring af redan öfverenskomna afgifter. Att dessa senare måste vara i hög grad vexlande, låge i sakens natur, och Styrelsen ansåge sig i detta afseende endast behöfva exempelvis framhålla, att afgifterna från en bibana af en mils längd ju icke kunde vara desamma som de afgifter, hvilka af sådana banor som Stockholm—Vesterås—Bergslagen och Köping—Hult borde erläggas för begagnande af Stockholms och Örebro stationer. Emellertid kunde naturligtvis sägas, att konsekvensen fordrade en uppmätning af det personella arbete och den materiella kostnad staten finge vidkännas, till följd deraf att en enskild jernväg begagnade den staten tillhöriga och på dess bekostnad anlagda föreningsstationen, men en dylik uppmätning, svår i och för sig, vore likväl ej alltid tillfyllestgörande, ty emot de resultat, uppmätningen gäfve vid handen, måste ställas de bidrag i penningar eller arbeten in natura, den enskilda jernvägen å sin sida fått vidkännas i och för öfvergångsstationens anordning. Vid den af Styrelsen verkställda, här ofvan omförmälda revision hade Styrelsen i första rummet ansett nödigt att utröna huru stora de kostnader vore, som måst hänföras till nyttjandet af en statens trafikstation. Styrelsen hade dervid uppställt å ena sidan dels ränta å byggnadskostnaden för de å stationerna befintliga byggnader och anläggningar af sådana slag, som användes för gemensam räkning af statsbanan och sidobanorna, dels kostnaden för underhållet af dylika byggnader och anläggningar, dels utgifterna för trafiktjensten, eller de utgifter, som vore att hänföra till stationspersonalens aflöningsförmåner samt till förbrukning af inventarier och materialier, såsom t. ex. vid uppvärmning af stationslokalerna samt vid belysning af så väl dessa lokaler som trafikstationen i öfrigt. Å andra sidan hade uppställts effekten af stationernas verksamhet, eller storleken af den trafik, som å stationerna behandlats, uttryckt i antalet resande och centnertalet gods, som afgått från eller ankommit till stationerna. Genom sammanställning af de tal, som angäfve facit å hvardera sidan, och med antagande af ett visst förhållande mellan kostnaden för emottagandet och afsändandet af en resande och af ett centner gods, kunde ett resultat erhållas, som ungefärligen angäfve den stationskostnad staten finge vidkännas, då han för egen räkning emottoge eller afsände en resande eller ett centner gods. Det borde dock anmärkas, dels att nu omförmälda utredning, ehuru densamma visserligen måste hållas för principiellt riktig, likväl i praktiken mötte åtskilliga spörsmål, som icke kunde fullt nöjaktigt besvaras, och att dess värde sålunda

egentligen icke kunde betraktas som annat än ett relativt, dels att utredningens resultat, för att utgöra ett någorlunda tillförlitligt medeltal, måste grunda sig på ett ganska stort antal jämförelseelement, eller ock tid efter annan revideras, dels ock att resultatet icke direkt angäfvde hvad staten borde äska i ersättning, då han för en främmande banas räkning utförde det slags arbete, hvarom nu vore fråga, enär, enligt hvad ofvan antydts, denna ersättning måste göras beroende af värdet af de bidrag till föreningsstationens anordning, hvarför den främmande jernvägen borde krediteras. Slutligen ansågs böra framhållas, att den föreliggande ersättningsfrågan icke vore en sådan, som af staten ensam kunde eller borde afgöras. Betraktade man frågan rätt, så måste erkännas, att staten i sjelfva verket endast vore den ena parten, hvilken hade till uppgift att söka träffa en öfverenskomelse med den andra, d. v. s. den främmande jernvägen. Denna senare hade då att öfverväga, hvilket för honom vore fördelaktigare, att betala det pris staten begärde eller anordna en sjelfständig station vid föreningspunkten. Det låte tänka sig, att detta senare alternativ valdes af den främmande jernvägen, och det vore obestriddigt, att staten borde i det längsta söka förekomma en sådan eventualitet, hvilken icke vore önskvärd för någondera parten och utgjorde en olägenhet för den trafikerande allmänheten. I betraktande af det som vid ofvan berörda revision förekommit och de omständigheter, som i öfrigt inverkade på bedömandet af den föreliggande frågan, hade Styrelsen icke funnit anledning att inkomma med någon underdånig framställning af det slag, som enligt Revisorernes erinran af Styrelsen bebådats. Hvad särskildt beträffade de enskilda jernvägar, som enligt Eders Kongl. Maj:ts nådiga beslut dittills varit befriade från erläggandet af förvaltningsbidrag, kunde visserligen åtskilligt vara att andraga, men de tryckta konjunkurer, hvarunder landets jernvägstrafik arbetade, syntes icke mana till sådan ändring af bestående förhållanden, hvarigenom en enskild jernvägs trafikkostnader skulle ökas.

Riksdagen förbiser visserligen icke de af Trafikstyrelsen påpekade svårigheter vid beräkningen af de afgifter, som böra af enskilde jernvägar erläggas för deras samtrafik å statens, men föreställer sig dock, att större öfverensstämmelse härutinnan möjligen må kunna åvägbringas, helst förändrade förhållanden torde hafva inträffat, som synas föranleda dertill, att jernvägsbolag, hvilka hittills varit helt och hållet befriade från afgifter, numera billigtvis torde böra tillförbindas att erlægga sådana. På grund häraf får Riksdagen i underdånighet anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, huruvida icke, allt efter som gällande kontrakter sådant medgifva, större öfverensstämmelse i afseende å de afgifter, som af enskilde jernvägsbolag erläggas för samtrafiken å statens jernvägar, må kunna åvägbringas, och jemväl huruvida icke de jernvägsbolag, som nu äro från erläggande af förvaltningsbidrag befriade, må tillförbindas att sådant efter i allmänhet gällande grunder utgifva.

Kongl. Statskontoret.

Sedan, till följd af Riksdagens anhållan i underdänig skrifvelse den 6 Maj 1867 och Eders Kongl. Maj:ts nådiga bref den 30 December 1874, uppgifter blifvit till Statskontoret afgifna för upprättande af en tablå öfver ungefärliga värdet af statsverkets fasta och lösa egendom vid 1874 års utgång, hade Statskontoret uppgjort och med skrifvelse den 23 December 1875 till Eders Kongl. Maj:t öfverlemnadt ett sammandrag af dessa uppgifter, hvilket funnes bilagdt 1878 års Revisorerers berättelse angående statsverket; men då i detta sammandrag, hvilket under rubriken: "Kanslersemetet för universiteten i riket" upptog Lunds universitets fasta och lösa egendom, uppgifter icke funnes angående sådan till Upsala universitet hörande egendom, hade Revisorerne velat uttala önskvärdheten deraf, att dylika uppgifter jemväl beträffande sistnämnda universitet måtte inflyta i oförmälda tablå, hvilken, jemlikt ofvanberörde nådiga bref, skulle hvart nionde år uppgöras.

Statskontoret, som genom nådig remiss fått sig anbefaldt att öfver Revisorerens förevarande framställning inkomma med underdänigt utlåtande och i anledning deraf begärt kanslersemetets för Upsala universitet yttrande i ämnet, har i underdänig skrifvelse den 21 November nästlidet år anfört, bland annat, att kanslersemetet dels hänvisat till det större Akademiska konsistoriets den 3 April 1875 afgifna och till Statskontoret öfverlemnade förklaring att, enligt det Akademiska konsistoriets förmenande, universitetet i Upsala icke disponerade någon sådan *statsverket* tillhörig egendom, som i nådiga brefvet den 30 December 1874 oförmäldes, dels meddelat, att kanslersemetet, såvidt uppgift önskades å universitetets i Upsala fasta och lösa egendom, skulle sådan uppgift från vederbörande infordra och Statskontoret delgifva.

Då, enligt hvad sålunda blifvit upplyst, hinder icke möter för den af Revisorerne föreslagna åtgärd, hvilken jemväl Riksdagen anser vara lämplig, får Riksdagen i underdänighet anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes meddela föreskrift derom, att en förteckning å Upsala universitets fasta och lösa egendom må varda upprättad och bilagd den tablå öfver statens egendom, som jemlikt Eders Kongl. Maj:ts nådiga bref den 30 December 1874 bör hvart nionde år uppgöras.

Riksdagen framhårdar etc.

Stockholm den 11 Maj 1880.